

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **L. P. N.**, narozen x
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem x
zastoupen advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou
sídlem 28. října 1001/3, Staré Město, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. OAM-223/ZA-ZA11-HA13-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o neudělení azylu žalobci podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) a o nemožnosti udělit mu doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.
2. Žalobce namítá, že nezohlednění žalobcem předložených podkladů nebylo dostatečně odůvodněno. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že jím předložené podklady toliko potvrzovaly informace plynoucí z podkladů zajištěných žalovaným. Stejně tak návrh žalobce na doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí o další zprávy považoval žalovaný za nadbytečné, což žalobce rozporuje.
3. Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů napadené rozhodnutí podle žalobce trpí i v části týkající se neudělení humanitárního azylu. Žalovaný se v této části nijak nevypořádal se souladem napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR. Žalobce spatřuje důvod zvláštního zřetele hodný v dopadech napadeného rozhodnutí na rodinný život jeho a jeho blízkých, přičemž má právní nárok na zachování dosavadního rodinného života na území ČR.
4. Žalobce rovněž namítá, že pokud stanovisko jeho manželky mohlo rozhodnutí žalovaného zvrátit či mohlo být pro věc jinak užitečné, měl ji žalovaný předvolat a vyslechnout. Odůvodnění, že se žalobce a jeho manželka mohli vyjádřit písemně, považuje žalobce za překvapivé.
5. Stejně tak žalobce zpochybňuje využití „nejčastěji citovaného podkladu“ žalovaným, neboť z něj nevyplývá, na základě jaké metodiky vznikl. Takový postup považuje za rozporný s metodologií Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu k tvorbě zpráv o zemi původu ze strany státních orgánů.
6. Žalobce dále nesouhlasí s aplikací § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu na jeho případ, neboť žalovaný neposoudil veškeré okolnosti. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, namítá, že některá interpretační vodítka pro výklad pojmu „vážný zločin“ ve světle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.; dále jen „Ženevská úmluva“) žalovaný opomněl, byť v napadeném rozhodnutí na tento rozsudek odkazuje. Žalovaný nevzal v potaz následující skutečnosti: (i) do spáchání trestné činnosti byl žalobce bezúhonný; (ii) jednalo se o jediný případ trestné činnosti; (iii) trestná činnost se týkala tzv. „měkkých“ drog; (iv) trest odnětí svobody byl uložen při spodní hranici trestní sazby; (v) trest byl již z části vykonán a (vi) žalobce je podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný zohlednil pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, což je doloženo tím, že jako podklad pro vydání rozhodnutí si obstaral odsuzující trestní rozsudky, nicméně usnesení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody musel předložit sám žalobce. Žalobce odmítá závěr, že jeho předchozí odsouzení je bez dalšího důvodem vylučujícím jej doživotně z možnosti získat doplňkovou ochranu. Vyloučeny mohou být pouze osoby hledající bezpečí před trestním stíháním, což není případ žalobce, který byl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, přičemž nespáchal trestný čin, který by bylo možné srovnávat s válečnými zločiny, zločiny proti lidskosti a násilnými závažnými zločiny. Zároveň by musela být prokázána přetrvávající hrozba vážného nebezpečí ze strany žalobce. Z toho důvodu měl žalovaný žádost žalobce posoudit meritorně ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany, a to zvláště ve vztahu k hrozbě trestu smrti a porušení práva žalobce a členů jeho rodiny na soukromý a rodinný život.

7. Závěrem žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho závěry stran hrozby uložení trestu smrti nemají oporu v jím shromážděných podkladech. Vzhledem k trestní minulosti žalobce, který se jako vůdčí osoba v organizované skupině podílel na distribuci drogy (marihuana) v rozsahu 58 kg a vzhledem k tomu, že v zemi původu žalobce se trest smrti ukládá již za „pouhých“ 5 kg, je důvodná obava žalobce z trestu smrti. V zemi původu žalobce nejsou dány procesní záruky toho, že nebude podruhé odsouzen za stejný trestný čin (z důvodu neuplatňování zásady *ne bis in idem*). Skutečnost, že je tato zásada v zemi původu žalobce aplikována, z podkladů shromážděných žalovaným neplyne. Informace žalovaného ze dne 11. 9. 2019 je ve vztahu k této zásadě nejednoznačná, neboť uvádí, že sice státní orgány země původu žalobce zohledňují předchozí výkon trestu, ale nelze vyloučit požadavek místní prokuratury na dodatečný trest v případě, že mezi trestem uloženým v zahraničí a možným trestem v zemi původu bude zásadní nepoměr.
8. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že neshledal jakékoliv porušení zákona a že zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v řízení uvedl. Poukázal na to, že žalobce svými tvrzeními utvořil rámec zjišťování skutkového stavu. Tato tvrzení se týkala snahy žalobce o legalizaci pobytu, neboť přišel o povolení k trvalému pobytu z důvodu trestné činnosti, přičemž v ČR má ženu, děti a veškeré rodinné i

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána po tomto datu, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 8. 3. 2020 požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 11. 3. 2020 poskytl údaje k této žádosti. Mimo jiné uvedl, že má v ČR ženu a dvě děti s povoleným trvalým pobytem na území. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že byl ve vězení a pozbyl své pobytové oprávnění. V zemi původu nikoho nemá. V ČR žije již 23 let a má zde manželku a děti.
13. Při pohovoru dne 11. 3. 2020 žalobce uvedl, že mu pobytové oprávnění zaniklo dne 11. 9. 2014 při nástupu do výkonu trestu odnětí svobody, z něhož byl podmíněně propuštěn dne 17. 1. 2020. Trestné činnosti se dopustil z důvodu ekonomické krize, neboť byl problém získat peníze; lituje toho. K rodinné situaci uvedl, že jeho děti se v ČR narodily a chodí zde do školy. Žijí ve společné domácnosti. Manželka provozuje obchod s potravinami a není na žalobci finančně závislá. Ze země původu přicestoval v roce 1997 z ekonomických důvodů. Potvrdil, že důvodem žádosti je jeho rodinná situace. V minulosti neměl žádné problémy s orgány veřejné moci země jeho původu.
14. Součástí správního spisu je dále opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 3. 4. 2020, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, sp. zn. 1T 40/2015, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2016, č. j. 12 To 2/2016-4227. Z těchto podkladů vyplývá, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dílem dokonaného podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku ve spojení s § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání devíti let nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou. Trestný čin byl spáchán členy organizované skupiny, a to ve velkém rozsahu, přičemž na třech různých místech bylo pěstováno, sklízeno, sušeno a zpracováno více než 170 kg konopí s vysokým obsahem cannabinoidních látek. Z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce propuštěn usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 17. 1. 2020, č. j. 3PP 187/2019-58. Zkušební doba byla stanovena v trvání 48 měsíců za současného dohledu a omezení.
15. Dne 3. 6. 2020 se žalobce společně se svou zástupkyní seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Lhůta k vyjádření k podkladům byla stanovena v délce 10 dnů. Zároveň žalobce uvedl, že jeho žena je ve třetím měsíci těhotenství, přičemž se o vše nyní musí starat žalobce.
16. Podáním ze dne 15. 6. 2020 žalobce doplnil mimo jiné své důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně uvedl obavy z uložení trestu smrti po návratu do země původu z důvodu jeho trestní minulosti. Dopady na své rodinné příslušníky považoval za nehumánní. Navrhl proto, aby žalovaný doplnil podklady pro vydání rozhodnutí o další zprávě týkající se možnosti porušení zásady *ne bis in idem* a případného uložení trestu smrti. Při hledání zaměstnání by jeho odsouzení vyšlo najevo z důvodu záznamu v rejstříku trestů žalobce. Zároveň bude vycestováním porušeno právo na soukromý a rodinný život žalobce, jeho dětí a manželky, a to v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“). K tomu navrhl provedení doplňkového pohovoru a výslech své manželky. Zároveň předložil lékařskou zprávu manželky ze dne 13. 5. 2020, rodné listy dětí, usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Okresního soudu v Kladně č. j. 3PP 187/2019-58 a vysvědčení jednoho z dětí za posledních pět let.

17. Následně se žalobce podáním ze dne 26. 7. 2020 vyjádřil k nově doplněným podkladům pro vydání rozhodnutí. Ze zprávy žalovaného „Vietnam Informace MZV ČR“ ze dne 11. 9. 2019 a překladu zprávy australského Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DAFT) „Vietnam Informace Australské vlády, 13. prosince 2019“ podle něj vyplývá, že mu hrozí trest smrti. Ten se totiž ukládá i za distribuci 5 kg marihuany a nelze vyloučit, že místní prokuratura nebude požadovat dodatečný trest, přičemž není nijak zaručen spravedlivý soudní proces. K tomu předložil zprávu Amnesty International ze dne 21. 4. 2020 o trestu smrti z roku 2019, zprávu The StraitsTimes Asia ze dne 8. 10. 2019 a zprávu Customs News ze dne 13. 6. 2020. Po žalobci nelze požadovat, aby lhal pokaždé, když bude muset v zemi původu prokazovat svou bezúhonnost. Opakovaně navrhl provedení doplňujícího pohovoru ve vztahu k jeho obavám z trestu smrti a výsledku své manželky.
18. Dále je součástí správního spisu: (i) zpráva žalovaného „Vietnam Informace OAMP, 31. května 2019“ týkající se politické a bezpečnostní situaci v zemi; (ii) překlad zprávy Mezinárodní organizace pro migraci „Vietnam Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2019“ týkající se údajů o zemi původu žalobce; (iii) zpráva žalovaného „Vietnam Informace MZV ČR, č. j. 129423-8/2019-LPTP ze dne 11. září 2019, k č. j. MV-101720-1/OAM-2019“ týkající se možnosti dvojího trestního stíhání a odsouzení, zásady *ne bis in idem* a trestů za výrobu a distribuci drog a (iv) překlad zprávy australského Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DAFT) „Vietnam Informace Australské vlády, 13. prosince 2019“ týkající se údajů o zemi původu žalobce.
19. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Žalobce si jej převzal dne 22. 9. 2020. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Nicméně se v této části napadeného rozhodnutí zabýval obavou žalobce z porušení zásady *ne bis in idem* a uložení trestu smrti po jeho návratu do země původu. Zde vycházel zejména z informací australského Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DAFT), přičemž shledal, že ačkoliv trest smrti je za drogové delikty ukládán, zásada *ne bis in idem* je státními orgány země původu žalobce respektována. Podklady předložené žalobcem zhodnotil jako nadbytečné, neboť mezi informacemi vyplývajícími z podkladů shromážděných žalovaným a podkladů předložených žalobcem nejsou žádné rozpory. K návrhu na doplňující pohovor k obavám z trestu smrti a výsledku manželky, uvedl, že v rámci pohovoru tyto skutečnosti žalobce neuvedl, přičemž on i jeho manželka mohli svá vyjádření předložit žalovanému písemně. Kromě toho považoval žalovaný další výpovědi za nadbytečné, neboť opatřené podklady reagují na obavy žalobce dostatečným způsobem. Humanitární azyl nebyl žalobci udělen z toho důvodu, že jeho situace nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele, a to ani ve vztahu k zásahu do práva na rodinný život jeho a jeho rodiny, který není nepřiměřený s ohledem na trestní minulost žalobce. V této části žalovaný rovněž uvedl, že výslech manželky žalobce k rodinné situaci považuje za nadbytečný, neboť žalobce se k němu sám již obsáhle a detailně vyjádřil. Stran doplňkové ochrany žalovaný shledal naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, které vylučují žalobce z možnosti ji získat. Žalovaný poukázal především na značný rozsah a komerční účel trestné činnosti, úmysl opatřit si trestným činem materiální prospěch, kvalitu a množství produkované drogy, obecnou společenskou škodlivost, organizační úlohu žalobce, délku páčání trestné činnosti, výši trestu a mezinárodní přesah drogové problematiky. Žalovaný shledal, že čin,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

který žalobce spáchal, představuje vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a proto je žalobce vyloučen z možnosti získání doplňkové ochrany. Žalovaný proto již nepřistoupil k posouzení žádosti žalobce ve vztahu k naplnění podmínek doplňkové ochrany.

Posouzení žaloby soudem

20. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to ve vztahu k nevyužití podkladů navržených žalobcem a ve vztahu k odůvodnění neudělení humanitárního azylu.
21. Soud předně uvádí, že požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pokud se správní orgán v rozhodnutí nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přitom nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud totiž vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
22. Naopak, pokud se správní orgán podstatou námítky zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se rozhodující orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námítek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

23. Podle soudu žalovaný jednoznačně uvedl, že zprávy předložené žalobcem neuváděly žádné nové skutečnosti oproti podkladům již zajištěným žalovaným, přičemž ve svém odůvodnění žalovaný poukázal na konkrétní informace, které vyplývají z podkladů žalobce a podkladů žalovaného. Žalovaný pak dospěl k závěru, že podklady předložené žalobcem neposkytují žádné nové informace, které by mu již nebyly známy z jeho podkladů, a proto považoval tyto podklady za nadbytečné. Se závěrem žalovaného se soud navíc ztotožňuje, neboť podklady předložené žalobcem pouze poukazovaly na přísnou protidrogovou politiku země jeho původu (tresty smrti) a obecně na možnost udělení trestu smrti a jeho výkon ve světě. Tytéž informace přitom vyplývají z podkladů zajištěných žalovaným. Žalovaný tak řádně odůvodnil svůj postup při nevyužití podkladů předložených žalobcem. V tomto ohledu tak nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Námitka je nedůvodná.
24. K odůvodnění neudělení humanitárního azylu pak soud uvádí následující.
25. Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.
26. Soud předně připomíná, že rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře správního uvážení žalovaného (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 195/2005-66), z čehož vyplývají i omezené možnosti soudního přezkumu takového rozhodnutí. Výklad neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou však plně a meritorně přezkoumatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS).
27. Ve vztahu k neurčitým právním pojmům se soud ztotožňuje se závěry právní vědy, podle které *„[a]plikuje-li [...] správní úřad neurčitý právní pojem, musí vyložit, co pod ním rozumí, které znaky k jeho naplnění vyhledává, v jakém rozsahu a jakým procesem je našel, a jakou logickou úvahou shledal, že jsou dány. Správní soud – aniž by vykročil z mezí, které mu zákon dává, totiž posoudit pouze zákonnost rozhodnutí, tu má dostatečný prostor k tomu, aby jednotlivé fáze tohoto procesu podrobil své kontrole a poskytl dostatečnou ochranu žalobci, ovšem jen potud, pojme-li ten odpovídající námitku do žalobního tvrzení“* (Mazanec, M. Neurčité právní pojmy, volné správní uvážení, volné hodnocení důkazů a správní soud. *Bulletin advokacie*, 2000, č. 4, s. 11).
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stran výkladu neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, nicméně tyto aspekty posouzení již nijak dále podstatněji nerozvedl. Zároveň žalovaný neuvedl jakékoliv úvahy k tomu, jak neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, a to rovněž ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci, vyložil, tj. co pod ním rozumí, jaké „znaky k jeho naplnění vyhledává, v jakém rozsahu a jakým procesem je našel, a jakou logickou úvahou shledal, že jsou dány“, či dány nejsou. Odůvodnění, které žalovaný uvedl v části napadeného rozhodnutí týkající se posouzení možnosti udělení humanitárního azylu, tak výše uvedené podmínky nesplňuje.
29. Navzdory uvedenému podle soudu nepředstavují uvedené nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí v podmínkách projednávané věci takovou vadu, která by měla vliv na jeho zákonnost. NSS již dříve ve své judikatuře vymezil situace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29), které lze považovat za případy zvláštního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

žretele hodné. Jedná se například o osoby zvláště těžce postižené či nemocné nebo osoby přicházející z oblasti stížené humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Jsou to tedy situace, na které sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty § 12 a 13 zákona o azylu, ale ve kterých by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (srov. také rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Naopak takovým případem NSS neshledal samu o sobě (tj. bez přistoupení dalších okolností zvláštního žretele hodných) situaci, kdy cizinec žádal o mezinárodní ochranu z důvodu společného soužití se snoubenkou, která má desetiletou dceru (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69), nebo situaci, kdy cizinka žádala o udělení azylu z důvodu společného soužití s manželem – občanem Vietnamské socialistické republiky žijícím na území ČR, který sám o azyl nepožádal (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60).

30. Žalobce nepředestřel žádné plausibilní (hájitelné) tvrzení ve vztahu ke skutkovému stavu, který by mohl být podřaditelný pod neurčitý právní pojem případ hodný zvláštního žretele. Sloučení rodiny, respektive zachování stávajících rodinných vazeb, délka pobytu na území, odkaz na nijak vysoký věk či ekonomickou situaci žalobce po jeho návratu do země původu nelze za takový případ považovat, nejsou-li dány další významné skutečnosti, které by jeho udělení opodstatňovaly. Soud tak nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (sociální, rodinné a ekonomické vazby na území ČR, absence sociálních a ekonomických vazeb na zemi původu), a to ani v jejich souhrnu, za případ hodný zvláštního žretele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Na tomto místě soud pouze dodává, že z uvedených úvah vyplývá, že žalobce se mylí, pokud má za to, že má jakýkoliv právní nárok na zachování dosavadního rodinného života na území ČR v rámci humanitárního azylu.
31. Navíc, a to především, má soud za to, že situaci žalobce, který se dopustil vážného zločinu (k tomu srov. dále), vůbec nelze za případ hodný zvláštního žretele považovat právě z důvodu jeho rozsáhlé trestné činnosti. Taková situace by totiž byla ve zjevném rozporu s humanitární povahou tohoto institutu, jehož účelem je poskytnout ochranu cizincům z důvodu lidskosti (humanity), a který se tak nemůže vztahovat na pachatele závažných trestných činů. Námitka je nedůvodná.
32. K možnosti vyjádřit se v předcházejícím správním řízení písemně soud uvádí, že takové konstatování žalovaného nemohlo být pro žalobce jakkoliv překvapivé, a to i v případě, že by soud pominul skutečnost, že žalobce byl v řízení od okamžiku jeho prvního seznámení s podklady zastoupen advokátem, tj. osobou s náležitým právním vzděláním, která mohla a měla žalobce o této možnosti poučit. Žalobce totiž po svém prvním seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí mohl z průběhu řízení dovodit, že se může k věci vyjádřit písemně, což ostatně také učinil. Nicméně místo toho, aby ve svých podáních uvedl skutečnosti, které chtěl žalovanému sdělit (byť v rámci pohovoru), tak pouze navrhl provedení pohovoru nového. Stejný závěr soudu se uplatní i ve vztahu k výpovědi jeho manželky. Napadené rozhodnutí proto nebylo zatíženo v tomto ohledu jakoukoliv vadou řízení. Výpověď manželky či další pohovor se žalobcem navíc nemohli změnit závěry žalovaného. Námitka je nedůvodná.
33. Dále žalobce napadá využití „nejčastěji citovaného podkladu“, a to z důvodu, že z něj nevyplývá, na základě jaké metodiky tento podklad vznikl.
34. Pokud jde o otázku objektivitu, na kterou žalobce námitkou nedostatku metodiky míří, má soud za to, že obsahují-li podklady pro vydání rozhodnutí odkazy na zdroje informací

širokého spektra (mezinárodní organizace, neziskové organizace, orgány různých států), pak naplňují požadavky čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice, kteréžto ustanovení má být provedeno § 23c zákona o azylu. Rovněž skutečnost, že zdrojem informací byl zastupitelský úřad ČR v Hanoji, nelze považovat za důvod nedostatečnosti daných informací. Naopak zprávy zastupitelských úřadů v zemích původu žadatelů představují tradiční a významný zdroj informací, neboť tyto jsou získávány přímo „na místě“. Jedná se přitom o podklady od jiných správních orgánů ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. K tomu soud dodává, že ze zprávy žalovaného „Vietnam Informace MZV ČR“ ze dne 11. 9. 2019 (na kterou žalobce svou námitku pravděpodobně míří), jednoznačně vyplývá, že předložené informace pochází ze znalostí a zkušeností zastupitelského úřadu ČR v Hanoji a z vyjádření ostatních zastupitelských úřadů jednotlivých členských států EU ve Vietnamu. Proto metoda získání a zpracování informací je tak v této zprávě obsažena. Námitka je nedůvodná.

35. Žalobce dále namítá, že v jeho případě nejsou splněny podmínky pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
36. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit doplňkovou ochranu, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
37. Soud předně uvádí, že z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, vyplývá, že jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů vylučujících udělení mezinárodní ochrany uvedených v § 15 nebo § 15a zákona o azylu, může žalovaný rozhodnout o neudělení mezinárodní ochrany, přičemž není dále povinen zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (důvody udělení doplňkové ochrany) zákona o azylu. Žalovaný tak neměl povinnost žádost posuzovat meritorně ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany, a to ve vztahu k hrozbě trestu smrti i k porušení práva žalobce a členů jeho rodiny na soukromý a rodinný život.
38. Vodítka pro výklad pojmu „vážený zločin“, lze najít ve stanovisku generálního advokáta Mengozziho ze dne 1. 6. 2010, *B a D*, C-57/09, přestože se vztahuje k důvodům pro vyloučení z postavení uprchlíka. V tomto stanovisku generální advokát uvádí, že „[m]ezi faktory, které je třeba vzít v úvahu, UNHCR [...] demonstrativně uvádí povahu činu, skutečně způsobenou škodu, postup použitý pro zahájení trestního stíhání, povahu trestu a skutečnost, zda většina soudů považuje tento čin za vážný zločin. Zvláště je třeba vzít v úvahu výši stanoveného nebo skutečně uloženého trestu ve státě, v němž je žádost o přiznání postavení uprchlíka přezkoumávána, ačkoli se nejedná o prvek, který je sám o sobě rozhodující, a to vzhledem k jeho odlišnému charakteru v jednotlivých právních řádech. Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka“ (bod 53). Z judikatury Soudního dvora EU (rozsudek ze dne 13. 9. 2018, *Ahmed*, C-369/17) pak vyplývá, že příslušný vnitrostátní orgán rozhodující ve věci udělení doplňkové ochrany má povinnost „posoudit závažnost dotčeného trestného činu na základě úplného přezkoumání všech okolností daného jednotlivého případu“ (bod 58).
39. Individuální okolnosti žalobcova případu žalovaný podrobně rozvedl zejména na str. 14 a 15 a poukázal především na značný rozsah a komerční účel trestné činnosti, úmysl opatřit si trestným činem materiální prospěch, kvalitu a množství produkované

drogy, obecnou společenskou škodlivost, vedoucí úlohu žalobce, délku páčání trestné činnosti, výši trestu, otázku „měkkých“ drog a mezinárodní přesah drogové problematiky.

40. Je sice pravdou, že se žalovaný nezabýval tím, že: (i) do spáchání trestné činnosti byl žalobce bezúhonný; (ii) se jednalo o jediný případ trestné činnosti žalobce; (iii) trest odnětí svobody byl uložen při spodní hranici trestní sazby; (iv) trest byl již z části vykonán a (v) nyní je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Otázkou měkkých drog se nicméně žalovaný zabýval. Z rozsudku NSS č. j. 6 Azs 309/2016-28 pak vyplývá, že v něm uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci §15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající s tím, že žalovaný může identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda ke spáchání vážného zločinu došlo.
41. K žalobcem namítaným okolnostem, které žalovaný nevzal v potaz, soud uvádí, že bezúhonnost žalobce a skutečnost, že se jedná o jediný případ trestné činnosti žalobce, jsou implicitně zahrnuty právě v posouzení výše trestu, neboť v rámci jeho uložení se těmito okolnostmi již zabýval trestní soud. Výši trestu se pak žalovaný věnoval na str. 15 napadeného rozhodnutí, přičemž shledal, že ačkoliv trest odnětí svobody byl uložen v dolní polovině trestní sazby, tak má čin žalobce za nesporně vážný zločin. Stran skutečností, které nastaly po spáchání zločinu žalobcem, soud poukazuje na skutečnost, že v době rozhodování žalovaného byl žalobce *podmíněně* propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobcem namítané skutečnosti proto v projednávané věci nemohou vést k závěru o nesprávnosti aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
42. Opodstatněná není ani námitka, že žalovaný zohlednil pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce. Jak totiž vyplývá ze str. 2 napadeného rozhodnutí, žalovaný si byl vědom toho, že žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody na základě opisu z rejstříku trestů. Ten si žalovaný opatřil ještě předtím, než žalobce předložil příslušné usnesení trestního soudu. Žalobcem předložené usnesení bylo proto v podstatě nadbytečné. Žalobce navíc v předcházejícím správním řízení ani v žalobě neuvedl jakékoliv skutečnosti, které by bylo možné ve vztahu k aplikaci vylučovací klauzule považovat za okolnosti v jeho prospěch. Není proto na místě vyčítat žalovanému, že posuzoval skutečnosti, které jdou k tíži žalobce, v situaci, kdy pouze jeho jednáním tyto skutečnosti nastaly (způsob, rozsah a druh trestné činnosti), přičemž polehčující okolnosti byly již zahrnuty ve výši uloženého trestu.
43. Stran námitek žalobce, že předchozí odsouzení je bez dalšího důvodem vylučujícím žalobce doživotně z možnosti získat doplňkovou ochranu a že vyloučeny mohou být pouze osoby hledající bezpečí před trestním stíháním pro jednání, která by bylo možné srovnávat s válečnými zločiny, zločiny proti lidskosti a násilnými závažnými zločiny, přičemž by musela být prokázána přetrvávající hrozba vážného nebezpečí ze strany žalobce, soud uvádí následující.
44. Žalobce nesprávně směšuje jednotlivé vylučovací důvody podle § 15a odst. 1 zákona o azylu a má nesprávně za to, že § 15a odst. 1 písm. a) až d) zákona o azylu obsahuje (kumulativně) skutečnosti, které musí nastat pro aplikaci vylučovací klauzule. Všechny vylučovací důvody podle § 15a odst. 1 zákona o azylu mají za následek vyloučení žadatele z možnosti získat doplňkovou ochranu. Nelze s úspěchem tvrdit, že jednání, na jehož základě bude žadatel o mezinárodní ochranu vyloučen z možnosti získat doplňkovou

ochranu, musí splňovat veškeré okolnosti uvedené v § 15a odst. 1 písm. a) až d) zákona o azylu. Dostačující je to, pokud jsou splněny podmínky jediného důvodu pro vyloučení z možnosti udělení doplňkové ochrany, jako tomu bylo v projednávané věci. Žalovaný totiž bez jakýchkoliv pochybností prokázal, že vážný zločin byl žalobcem spáchán, což významně přesahuje nutnost prokázání „pouhého“ důvodného podezření. Navíc z rozsudku NSS č. j. 6 Azs 309/2016-28 vyplývá, že skutečnost, zda cizinec je, či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní. Přetrvávající hrozba vážného nebezpečí ze strany žalobce tak nemusela být prokazována ani zjišťována. K námitce „doživotního“ vyloučení z možnosti získat doplňkovou ochranu pak soud uvádí, že žalovaný vycházel ze skutečností existujících v době jeho rozhodování. V případě žalobce nebyly dány žádné okolnosti, které by mohly svědčit o neaplikovatelnosti vylučovací klauzule podle § 15a zákona o azylu.

45. Za nezákonné soud nepovažuje napadené rozhodnutí ani z toho důvodu, že je v jeho výroku uvedeno, že doplňkovou ochranu nelze udělit podle § 15a zákona o azylu. Ačkoliv žalovaný jistě mohl výslovně uvést odkaz na konkrétní odstavec a písmeno, takový nedostatek nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Důvod neudělení doplňkové ochrany je totiž skutečně uveden v § 15a zákona o azylu, přičemž konkrétní odstavec a písmeno žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud proto neshledal rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí, přičemž ani žalobce nemohl být v nejistotě stran toho, jakou vylučovací klauzuli v jeho případě žalovaný aplikoval.
46. Soud si je zároveň vědom závěrů vyjádřených v rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007-136, podle nichž nemůže být aplikace § 15a zákona o azylu pro žadatele o mezinárodní ochranu překvapivá. Taková situace však podle soudu v projednávané věci nenastala. Žalobce si byl předně vědom toho, jaké otázky mu byly v průběhu pohovoru žalovaným kladeny (stran jeho kriminální minulosti), a také toho, že žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí trestní rozsudky a opis z rejstříku trestů žalobce. Vzhledem k tomu, že tyto dokumenty nejsou relevantní při posuzování důvodu *pro udělení* azylu či doplňkové ochrany, bylo nasnadě, že mohou představovat podklady právě pro posouzení možnosti aplikace vylučovací klauzule. Kromě toho žalobce mohl proti aplikaci vylučovací klauzule podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu účinně brojit v žalobě, neboť ta musí představovat účinný právní prostředek ochrany (srov. bod 10 tohoto rozsudku). Žalobce tak koneckonců učinil. Soud proto neshledal napadené rozhodnutí překvapivým. Námitka je proto nedůvodná.
47. Důvodná není ani námitka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho závěry stran neexistence hrozby uložení trestu smrti nemají oporu v jím shromážděných podkladech.
48. Soud konstatuje, že žalobce má pravdu v tom, že zpráva žalovaného „Vietnam Informace MZV ČR“ ze dne 11. 9. 2019 je nejednoznačná v tom smyslu, že nelze vyloučit dodatečné potrestání žalobce v zemi původu. Nicméně případná obava žalobce z uložení trestu smrti neobstojí vzhledem ke zjištěním vyplývajícím z dalšího podkladu zajištěného žalovaným, konkrétně překladu zprávy australského Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DAFT) „Vietnam informace Australské vlády, 13. prosince 2019“. Zde je v části týkající se trestu smrti (body 4.7 – 4.10) jednoznačně uvedeno, že zásada *ne bis in idem* je uvedena v ústavě, trestním zákoníku a trestním zákoně. To mělo být potvrzeno i ministerstvem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

spravedlnosti ve Vietnamu s tím, že další soudní proces nemůže být zahájen, pokud byla daná osoba v zahraničí odsouzena a svůj trest si odpykala. Pouze pro případ, že žádný trest nebyl vykonán, stanovuje trestní zákoník v čl. 6, že trestní odpovědnost těchto osob může být ve Vietnamu zkoumána. Toto nicméně není případ žalobce, který svůj trest již částečně vykonal. Námitka je nedůvodná.

49. Nadto soud pro úplnost k možnému dalšímu osudu žalobce poukazuje na závěry rozšířeného senátu NSS obsažené v usnesení č. j. 4 Azs 60/2007-119, který zde uvedl, že „[i] v případě, že nebude žadateli udělena mezinárodní ochrana, nezůstane bez ochrany, protože mu může být ochrana poskytnuta podle [zákona pobytu cizinců], který upravuje primární prostředky úpravy oprávnění cizího státního příslušníka dlouhodobě pobývat na území České republiky z jiných než azylově relevantních důvodů. Režim povolování pobytu cizinců na území České republiky je třeba považovat za základní a obecný nástroj úpravy pobytu cizích státních příslušníků v případech, kdy nejsou dány podmínky stanovené zvláštními předpisy, typicky v zákoně o azylu. Citovaný zákon respektuje zásadu non-refoulement, neboť stanoví, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince lze vydat pouze na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které posuzuje, zda je takové vycestování možné, tj. zda se na takového cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování (§ 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). Není-li takové vycestování možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky. Ustanovení § 179, které upravuje důvody znemožňující vycestování cizince, obdobně jako důvody pro udělení doplňkové ochrany dle §14a zákona o azylu, sice obsahuje v odst. 3 a 4 také obdobné výluky, jaké jsou obsaženy v § 15a zákona o azylu, ovšem ani cizinec, na kterého by se tyto výluky vztahovaly, by nebyl navrácen do státu, kde by mu hrozila vážná újma. V takovém případě policie umožní cizinci vyhledat si nejdéle do 60 dnů přijetí v jiném státě. Pokud cizinec doloží, že přijetí v jiném státě nezískal, umožní mu policie podat žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území České republiky (§ 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Vzhledem k tomu, že smyslem zákona o azylu je poskytnout ochranu osobám jiných států, které jsou vystaveny pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo jež mají z takového pronásledování důvodnou obavu, je i účelem doplňkové ochrany poskytnout žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jenž byl v řízení podle zákona o azylu z různých důvodů neúspěšný, ochranu před návratem do státu, v němž by byl vystaven negativnímu jednání pocházejícímu nebo připisatelnému tomuto státu. Proto závěry vyslovené v tomto usnesení platí i pro ust. §14a a § 15a zákona o azylu.“
50. V rozsudku ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014-31, pak NSS uvedl, že „v případě, že po doplnění dokazování vyjde najevo, že stěžovateli skutečně v zemi jeho původu uložení trestu smrti hrozí, popř. mu již byl uložen, se bude nutné dále zabývat také tím, zda se na stěžovatelův případ nevztahuje vylučující klauzule obsažená v ust. § 15a zákona o azylu, a to zejména § 15a odst. 1 písm. b) nebo odst. 3 zákona o azylu, podle kterého doplňkovou ochranu podle § 14 anebo 14b zákona o azylu nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 14a zákona o azylu, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, spáchal zvláště závažný zločin. Nelze však opomenout, že i v případě, že by na věc stěžovatele dopadala vylučující klauzule § 15a zákona o azylu, nemohl by být v případě hrozícího trestu smrti z území České republiky vyhoštěn, neboť by bylo nutné postupovat podle ust. § 179 odst. 3, 4 a 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) [zákona pobytu cizinců].“

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

51. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.